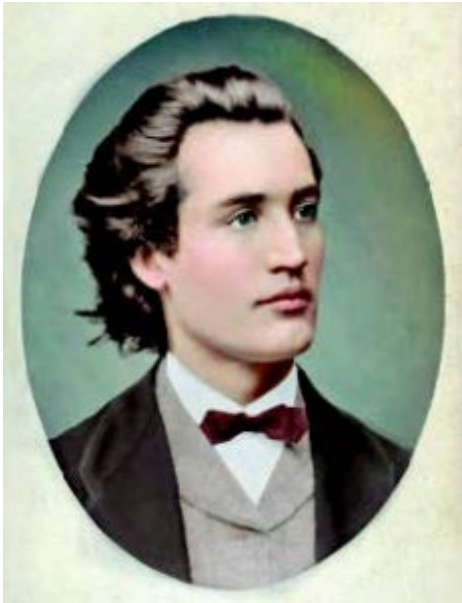

„EMINESCU SĂ NE JUDECE“

În fiecare an, la 15 ianuarie, românii sărbătoresc ziua de naștere a poetului nostru național, Mihai Eminescu. Manifestările au loc în țară dar și dincolo de hotarele ei, în instituții de stat, culturale, în școli, biserici etc.

În biserica Miron Patriarhul din București, ctitorită de regina Maria, duminică, 14 ianuarie, prin râvna continuă a preotului slujitor aici, Gheorghe Neagoe, și a colegilor lui, s-a înfăptuit o slujbă întru aducere aminte a vieții și operei lui Mihai Eminescu, precedată de pericopa părintelui despre vindecarea celor zece leproși. „Iar Iisus răspunzând a zis: - Au nu zece s-au curățit, dar cei nouă unde sunt!” (Ev. Luca, cap. 17, v. 17). Părintele a spus că purtarea celor nouă leproși din Sf. Evanghelie de astăzi e revoltătoare. Aceștia au primit vindecarea lor în dar de la Mântuitorul și Binefăcătorul într-o clipă, și din cei zece numai unul s-a întors să-i mulțumească.

Lepra era o boală foarte grea, cei ce o aveau erau plini pe tot corpul de bube, iar când se spărgeau aveau un miros groaznic; ea era o boală contagioasă. Toți aceștia erau izolați de restul comunității, se vindecau foarte greu și după mulți ani de suferință. Deci recunoștința lor s-a transformat în nepăsare, neglijență și chiar nesimțire.

Părintele a spus că, pe lângă această boală trupească, există și o altă boală sufletească mai grea decât lepra, aceasta fiind invidia și ura omului asupra aproapelui său. Ne-a rugat, spunându-ne: cei ce vă fac rău să nu-i respingeți și să vă rugați cu dragoste, dându-le șansa pocăinței prin Taina Sfintei Spovedanii, căci Iisus i-a iubit pe toți, adică și pe cei buni, dar mai ales pe cei păcătoși.

Ca întotdeauna, predicile sfinției sale sunt pline de înțelepciune, trezind în sufletele noastre dragostea față de Dumnezeu, de aproapele nostru și, mai ales, de Sfânta noastră Biserică Ortodoxă.

Data de 15 ianuarie a fost declarată de către Parlamentul României Ziua Culturii Naționale, astfel încât evocarea poetului nostru emblematic s-a împletit cu incursiuni în literatura și cultura noastră, într-o amplă prezentare susținută emoționant de poeta și traducătoarea Paula Romanescu, în care versurile eminesciene au rezonat cu versurile altor mari poeți ca Lucian Blaga, Ștefan Augustin Doinaș etc. Mihai Eminescu a ridicat la maximă expresivitate limba lăsată ca moștenire de înaintași, dar a și premers celor ce i-au urmat, venind cu contribuția lor de suflet și gândire la îmbogățirea patrimoniului spiritual românesc. Eminescu s-a născut în 1850, la Botoșani, s-a școlit în țară dar și în străinătate, slujindu-și poporul cu întreaga sa capacitate intelectuală. A fost poet, prozator, jurnalist, traducător. Ca poet, debutează la 16 ani, cu poezia „De-aș avea”, în revista „Vatra” a lui Iosif Vulcan din Pesta, acesta fiind cel care îi schimbă numele din Mihail Eminovici în Mihai Eminescu, adoptat de poet, în toate scrierile sale. Între 1869-1872, este student la Viena, la Facultatea de Filozofie și Drept. Aici se împrietenește cu Ioan Slavici și o cunoaște pe Veronica Micle, cea care îi va inspira

cele mai multe și mai frumoase poezii de dragoste. Între 1872-1874, Eminescu este student la Berlin, citește enorm, divers și scrie, fiind remarcat de criticii vremii sale.

Cel care l-a impus cu autoritate, așezându-l imediat după Vasile Alecsandri, ca poet, este Titu Maiorescu, criticul literar, care i-a impus în conștiința publicului și pe: Ion Creangă, Ioan Slavici, Ion Luca Caragiale, Duiliu Zamfirescu etc. Același critic aprecia în cel mai înalt grad altitudinea intelectuală a lui Eminescu, ca om al timpului său: „Eminescu este un om al timpului modern, cultura lui individuală stă la nivelul culturai europene de astăzi. Cu neobosita lui stăruință de a ceti, de a studia, de a cunoaște, el își înzestra fără preget memoria cu operele însemnate din literatura antică și modernă. Cunoscător al filozofiei, în special a lui Platon, Kant și Schopenhauer, și nu mai puțin al credințelor religioase, mai ales al celei creștine și budiste, admirator al Vedelor, pasionat pentru operele poetice din toate timpurile, posedând știința celor publicate până astăzi din istoria și limba română, el afla în comoara ideilor astfel culese materialul concret de unde să-și formeze înalta abstracțiune care în poeziile lui ne deschide așa de des orizontul fără margini al gândirii omenesti”. În creația sa, Eminescu valorifică folclorul românesc dar și ideile filozofilor germani, în special ale lui Schopenhauer privind destinul omului de geniu, neînțeles de omul obișnuit, ce stă la baza capodoperei sale „Luceafărul”, care apare în aprilie 1883, în „Almanahul Societății Academice Social-Literare România Jună” din Viena, reprodus apoi în revista „Convorbiri literare” și ulterior în volumul Poesii îngrijit de Titu Maiorescu.

Revenind în țară, Eminescu a fost director al Bibliotecii din Iași, care acum îi poartă numele, a fost revizor școlar pentru Iași și Vaslui, perioadă în care l-a cunoscut pe marele său prieten, Ion Creangă, introducându-l în cercul societății literare Junimea, unde și-a citit nemuritoarele sale povești. Criticii apreciază poezia lui Eminescu ca aparținând romantismului târziu, însă publicistica sa din diverse ziare, în special din ziarul „Timpul”, al Partidului Conservator, unde a scris pe teme politice, economice, sociale, este deosebit de actuală și azi. În timpul vieții, Eminescu a avut parte de recunoaștere, fiind prețuit chiar de regina poetă Carmen Sylva, dar și de critici vehemente, stârnind, ca orice ființă de excepție, pasiuni pro și contra.

Boala sa a fost interpretată în fel și chip, fiind internat în țară și în străinătate. Ultimul loc unde a fost tratat marele poet a fost sanatoriul doctorului Șuțu, unde Eminescu se stinge din viață în dimineața zilei de 15 iunie 1889. A fost înmormântat la 17 iunie, în Cimitirul Bellu, având la cap „teiul sfânt”, arborele atât de iubit de des întâlnit în poeziile sale. Versurile sale s-au auzit și sub bolta bisericii din București recitate de: Doina Ghițescu, Vasilica Ilie, Rodica Subțirelu, Ion Rațiu, Florian Grigoriu etc, la care s-a adăugat vocea excepțională a sopranei Dana-Irina Gîju cântând „Sara pe deal” și încă două melodii.

Despre viața și opera eminesciană au vorbit prof. Floarea Necșoiu și Miron Manega, directorul ziarului „Certitudinea”,

reproducând, între altele, un citat al lui G. Călinescu, ilustrând dimensiunea uriașă, de neatins poate vreodată a unui geniu zămislit de pământul românesc: „Astfel se stinse în al optulea lustru de viață cel mai mare poet, pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va veșteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de tăria parfumurilor sale”.

Și după trecerea sa în eternitate, marele nostru poet continuă să fascineze, descoperindu-i-se noi aspecte, stârnind noi teorii. Opera sa a fost tipărită în milioane de exemplare, în ediție definitivă, versurile sale au fost puse pe muzică, i s-au ridicat statui și busturi, chipul său a fost pictat ca emblemă tutelară, i s-au închinat poeme și cântece. Unul dintre cele mai frumoase cântece care i-au fost dedicate este cel compus de regretații Doina și Aldea Teodorovici, în care se spune: „De avem sau nu dreptate/ De avem sau nu dreptate, Eminescu să ne judece”. Așadar, Eminescu, instanță supremă literară, ne judecă alături de Dumnezeu faptele, lucrarea asupra limbii române și sufletului românesc.

Noi, oamenii de cultură, în acest an 2018, dorim din suflet Preafericitului Părinte Daniel mulți și sănătoși ani și ne vom ruga la Bunul Dumnezeu pentru împlinirea și realizarea proiectelor

Preafericirii Sale.

VICTORIA MILESCU,
poet. traducător și membru USR

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură